НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

ЗСУ інфо

№81

e-mail: vspr22@ukr.net

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ
ЦЕНТРУ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

«Ardent Defender — 2018»

Наші сапери - кращі

Військовослужбовці Центру розмінування Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України повернулися з міжнародних навчань «Ardent Defender — 2018», які з 1 по 19 жовтня проходили у Канаді на військовій базі «Борден», що у місті Міфорд, штат Онтаріо.

Участь в навчаннях взяли військовослужбовці з понад 20 країн.

Підтверджували рівень професійної підготовки та зміцнювали імідж українських спеціалістів по знешкодженню вибухонебезпечних пристроїв у Канаді: начальник відділення підготовки з пошуку та знешкодження СВП Центру майор Андрій Романович, інструктор відділення підготовки з пошуку та знешкодження СВП Центру лейтенант Андрій Фомов та інструктор відділення спецпідготовки загону спецпідготовки Центру молодший лейтенант Микола Лобода.

За результатами змагань колективним рішенням суддів переможцями було визнано українських саперів. Тож вітаємо українських військовослужбовців і бажаємо їм вдосконалення набутих знань й навичок та подальших звершень у такій нелегкій але почесній професії.

www.facebook.com/GeneralStaff.ua

Ротація

Ласкаво просимо до мирного Миколаєва

Морські піхотинці ВМС ЗС України повернулися до пункту постійної дислокації після виконання завдань в районі проведення ООС

25 жовтня, військовослужбовці окремої бригади морської піхоти Військово-Морських Сил ЗС України, які виконали заходи із забезпечення безпеки і оборони, відсічі та стримання збройної агресії Російської Федерації, повернулися до пункту постійної дислокації. Урочисту церемонію проведено біля пам'ятника героям-ольшанцям, де захисників зустрічали бойові побратими, рідні, близькі й громадськість. Захід розпочався з виконання Державного Гімну України. Учасники церемонії хвилиною мовчання вшанували пам'ять воїнів, які віддали своє життя за Батьківщину.

- Бойові побратими, вітаю з успішним виконанням завдань у районі проведення операції Об'єднаних сил. Ласкаво просимо до мирного Миколаєва, мирного завдяки вам. Завдяки вашим мужнім і героїчним діям, високому професіоналізму та польовому вишкілу назви населених пунктів Широкине, Лебединське, Водяне, Павлопіль стали символом стійкості й незламного духу морської піхоти. Завдяки вам зараз спокійно живе і працює Маріуполь. Я пишаюсь тим, що у війні з російським агресором відроджена унікальна складова, яка притаманна тільки арміям провідних країн світу - це наша героїчна морська піхота, - зазначив командувач Військово-Морських Сил ЗС України адмірал Ігор Воронченко.

За особисту мужність, героїзм, виявлені під час виконання завдань із захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України герої отримали заслужені нагороди.

Прес-центр Командування ВМС ЗС України

Герої з «Нулів»

Грибник

– Цьогоріч грибів чималенько, – зірвавши дозрілого маслюка говорить Віктор. – Але я вперше пропускаю грибний сезон. Не до того зараз…

Йому – 48.

Дбайливо поправляючи на голові оселедець чоловік потроху розповідає про своє життя.

До війни працював будівельником “широкого профілю”, як каже сам.

А в 2015-му вирішив не шукати привід, щоб відкосити від мобілізації і пішов у військо. Відтоді – й колоритна зачіска.

Зараз чоловік виконує бойове завдання у складі однієї з мотопіхотних бригад у складі Об'єднаних сил.

Разом переможемо!

Слава Україні!

Мобільна прес-група ОТУ «Північ»

Мрія - пам’ятник Путіну

Фото Олексія Мосейченка

Найпам’ятнішими для Рустама залишаються бої далекого 2014 року за 31-й та 32-й блокпости на Бахмутці.

- Тоді ж нічого не було з того, що ми маємо тепер, - згадує він. - Скінчилися сигарети. Ми реально курили чай. Кухоль води по ковтку ділили на всіх. І, звичайно ж, бої, в яких ми зазнали перших втрат. Ми ж до того ніколи не воювали. В кіно воно класно, а тут все по іншому. Ясна річ, було страшно. Лише дурень не боїться, але дурень довго не живе.

Родом “Ахмет” із Закарпаття. Чому такий позивний? А тому, що по батькові він азербайджанець. Втім, як запевняє Рустам, національностей у них в підрозділі немає, всі — українці. Воює хлопець з травня 2014 року. На війну пішов добровільно, хоча має дружину і чотирьох дітей — двох дочок і двох синів.

А на “гражданці” у Рустама була дуже цікава, як він сам зі сміхом говорить, робота. Він виготовляв і встановлював пам’ятники на цвинтарях. І сьогодні мріє лише про одне: якнайшвидше виготовити і встановити свій найкращий пам’ятник - Путіну.

Разом переможемо!

Слава Україні!

Олег Яновський-Шпак,
мобільна прес-група ОТУ «Маріуполь»

«Соняшник»

«Роби що хочеш, командире, але щоб я повернувся в бригаду!»… Саме так відповів старший лейтенант Володимир Соловейко у шпиталі після того, як втратив ногу.

На початку 2015 року під час четвертої хвилі мобілізації Володимир потрапив у щойно сформовану мотопіхотну бригаду. В цивільному житті він учився на психолога, а у війську - став командиром взводу інженерного загородження. Але тільки-но прийшов у підрозділ, випало йому займатися і розмінуванням.

Сапер-мінер завжди йшов попереду та щоразу підбадьорював стомлених побратимів жартами.

За свою веселу вдачу й отримав позивний «Соняшник».

- Того ранку я йшов попереду зведеної групи. Виявляв і знешкоджував міни та розтяжки, якими у лісосмузі було нашпиговано буквально все, — згадує Соловейко події 2015 року. - Коли згодом мій щуп натрапив на інші «подарунки» більш складного, російського, зразка, то першу міну вдалося знешкодити, а от на другу - попався…

Далі - евакуація, ампутація, реанімація, шпиталі і реабілітації.

Ходити за допомогою протезу Володимир почав дуже швидко, адже сильно хотів повернутися до бригади.

- Часто мене запитують, як знайти силу після ампутації? Я бачив хлопців, яким пощастило набагато менше, аніж мені, тому не те що не падав духом, а чітко розумів, що не тільки стану на ноги, а й продовжу службу, - згадує він.

Сьогодні Володимир Соловейко продовжує воювати в складі свого з’єднання в ООС.

Постійно їздить на передові позиції бригади, де проводить заняття з саперами, ділитися власним досвідом.

Соловейко з позивним «Соняшник» втратив ногу, але не втратив жагу до життя.

Разом переможемо! Слава Україні!

Дмитро ЗАВТОНОВ,
мобільна прес-група ООС

Українська мілітарна історія

Збройні сили ЗУНР

Одним із вагомих досягнень у процесі державотворення Західно-Української Народної Республіки була розбудова власних збройних сил, необхідність створення яких зумовлювалася несприятливою геополітичною ситуацією.

Першій курінь шостої бригади Української Галицької Армії. 17 листопада 1919 р.

Опинившись з перших днів свого існування під загрозою військової інтервенції з боку Румунії та Польщі, Українська Національна Рада у відозві «Під зброю» від 5 листопада 1918 обґрунтувала необхідність створення власної армії та закликала українців добровільно записуватися до її лав. Згодом формувалися бойові підрозділи, що іменувалися за назвою міста чи села, де вони виникали (Хирів, Щирець, Рудки, Яворів, Угнів, Золочів, також Північ, Схід), або за іменами своїх командирів. Започаткували створення Галицької Армії (ГА) нормативні акти ЗУНР.

9 листопада 1918 було створено військове міністерство – Державний секретаріат військових справ (ДСВС), у функції якого входило забезпечення армії військовими фахівцями, озброєнням і боєприпасами. 13 листопада 1918 оприлюднено постанову Української Національної Ради про затвердження тексту присяги для військовослужбовців. Було проведено облік озброєння і військового спорядження, а вся територія держави була поділена на три військові області: А – „Львів", Б – „Тернопіль", В – „Станіславів" та 12 військових округів (по чотири у кожній), очолюваними військовими комендантами. 13 листопада відданий наказ про мобілізацію до армії чоловічого українського населення 1883–1890 років народження. Особи інших національностей мобілізації не підлягали, але до армії зголосилося багато німців і євреїв, здебільшого лікарів. У підпорядкуванні обласних і окружних команд були сили жандармерії, озброєні підрозділи служби зв'язку тощо.

Першими складовими ГА стали військові частини, які брали участь у Листопадовому повстанні 1918, та два курені Легіону УСС, що вже 3 листопада прибули з Буковини до Львова. Їх поповнили добровольці з числа студентів, робітників і учнів старших класів гімназій. 13 листопада 1918 до галицьких частин приєднався козацький загін ім. І. Гонти, який складався з добровольців із Наддніпрянської України. На 21 листопада в ГА налічувалося 161 старшина і 4517 стрільців. Досить гостро стояло питання достатньої кількості вишколених старшин, особливо штабних, із вищою військовою освітою.

Після відступу зі Львова першими створилися група „Схід" – на сході від міста, на півдні – „Старе Село". До їхнього складу входив полк Українських Січових Стрільців. З названих груп пізніше сформувався II корпус Галицької армії. З військових підрозділів, які діяли проти польських відділів, що намагалися зі Львова прорватися у північну частину Галичини, сформовано групу „Північ". До неї входили сокальська, белзька, угнівська, равська підгрупи, які стали ядром I корпусу Галицької армії. Поблизу Перемишля створено групу „Південь", до якої входили практично самостійні бойові групи „Щирець", „Наварія", „Рудки", „Крукеничі", „Хирів", „Лютовиська", „Карпатська", „Глибока", що згодом стали ядром III корпусу ГА.

В оперативному плані ці групи підлягали Начальній команді Галицької армії, а адміністративно були практично автономні: самостійно дбали про забезпечення особового складу продовольством і боєприпасами, організовували і забезпечували запілля та поповнення особового складу.

Для централізації структур УГА з січня 1919 розпочалася реорганізація армійських структур шляхом їх поділу на корпуси та бригади. На посаду командувача ГА призначили генерала М. Омеляновича-Павленка, начальником штабу став С. Мишковський. У кожній військовій області було утворено армійський корпус, в якому нараховувалося по чотири бригади (одна бригада складалася з 5-6 тис. чол.). Бригади, їх було 12, складалися з чотирьох куренів піхоти, артилерійського полку, сотні кінноти, саперів та інших підрозділів. Кожна бригада мала свій порядковий номер і назву військового округу, звідки вона отримувала резерви і поповнення.

Перший корпус створено з групи „Північ", до нього увійшли: 5-та Сокальська, 6-та Равська, 9-та Белзька і 10-та Янівська бригади та кінний полк. Під час польсько-української війни 1918-1919 рр. цим корпусом командував полковник В.Курманович.

Другий корпус, який спочатку називався „Осадним", сформовано з груп „Схід", „Старе Село", „Наварія". До нього увійшли 1-ша бригада УСС, 2-га Коломийська, 3-тя Бережанська і 4-та Золочівська бригади. Очолював корпус полковник М. Тарнавський. До III корпусу, сформованого з групи „Південь", увійшли 7-ма Львівська, 8-ма Самбірська, 11-та Стрийська і 1-ша Гірська бригади. На антибільшовицькому фронті до корпусу належали також 2-га Коломийська бригада та окрема бригада кінноти. Командантом корпусу був полковник Г. Коссак.

Процес реорганізації бригад тривав, і в травні 1919 р. за основну військову одиницю було прийнято курінь, що складався з чотирьох-п'яти сотень. Полки як військові частини залишалися лише в окремих випадках, зокрема там, де вони формувалися на основі Українських Січових Стрільців. Полками називалися також артилерійські частини бригад, куди входило три-п'ять батарей. Сотня як структурна одиниця куреня складалася з декількох чот. Найнижчим військовим підрозділом вважався рій (десяток). Отже, військова структура ГА становила схему: рій – чота – сотня – курінь – бригада – корпус.

У складі ГА були такі види військ та служб: піхота, кіннота (найбільш слабкий в УГА вид військ), артилерія (одна із найкращих у Східній Європі), авіація – „летунський відділ" (створений у грудні 1918 р.; складався з трьох сотень – бойової, розвідувальної та ремонтної), військово-судові органи, польова жандармерія, ветеринарна та санітарна служби, служба постачання, польова пошта (з лютого 1919), частини технічного забезпечення (сапери, залізничники) та зв'язку.

Рішенням Української Національної Ради та розпорядженням ДСВС визначено державну платню, норми відпустку харчів військовослужбовців ГА та членів їх сімей, встановлено військову форму. У червні 1919 Начальна команда на чолі з генералом О. Грековим запланувала створення ще восьми бригад, тобто, двох нових корпусів. Реорганізована Галицька Армія налічувала 45 куренів піхоти, близько 40 батарей і кілька сотень кінноти, що становило приблизно 25 000 багнетів, 150 гармат і близько 600 шабель, яким протистояло 62-тис. угруповання польських військ. До нього у травні 1919 р. приєдналося 30 тис. старшин і вояків із армії генерала Ю. Галлера, сформованої у Франції, і всупереч зобов'язанням польського уряду використовувати її лише для боротьби з більшовиками, спрямованої проти ГА.

Продовжуючи вести запеклі бої на фронті, Галицька Армія була перетворена у бойову силу загальною чисельністю близько 60 тис. бійців. Проте відсутність постійного забезпечення в зброї, боєприпасів, амуніції, регулярного поповнення особового складу, недостатній вишкіл новобранців та брак вищих старшин значно послаблювали боєздатність армії.

Під час українсько-польської війни 1918-1919 рр. ГА провела низку блискучих наступальних операцій, і тільки втручання міжнародних чинників або брак матеріально-технічного забезпечення рятував противника від воєнної поразки. У лютому 1919 Галицька Армії розпочало Вовчухівську операцію в результаті якої практично завершилося оточення Львова. Проте наступ був призупинено на вимогу Найвищої ради країн Антанти. Допоки тривали переговори поляки підтягнули стратегічні резерви, що і зупинило наступ українських підрозділів. 15 липня 1919 польське командування розпочало наступ по всьому фронту. Під натиском переважаючих сил ворога частини УГА змушені відступати на схід. До того ж, 24 травня румунське військо спільно з дивізією польського генерала Л. Желіговського вдарило з тилу та окупувало Покуття разом з Коломиєю і Снятином. ГА була затиснута у невеликий трикутник біля Чорткова на південному сході Галичини. 7-28 червня 1919 ГА провела Чортківський наступ в ході якого заволоділа Тернополем, Ожидовом і Белзцем. Проте нестача набоїв та втома змусили УГА перейти до оборони, а згодом і відступити до Збруча. Під командуванням генерала М. Тарнавського Галицька Армія 16-17 липня переправилася на лівий берег Збруча, де з'єдналася з Армією УНР. На територію УНР перейшло 12 піших і одна кінна бригади загальною чисельністю 49800 старшин і вояків (603 кулемети і 187 гармат), що разом з етапними і запільними частинами становило 85000 чоловік.

Будівництво власних збройних сил ЗУНР розпочала здійснювати фактично з першого дня встановлення своєї влади. Галицька Армія була кадровою армією, що базувалася на загальному військовому обов'язку та територіальному принципі комплектування з усіма військовими і тиловими структурами. Незважаючи на важке економічне становище і війну було закладено правову основу належного матеріального забезпечення військовослужбовців.

Підготовлено Національною академією сухопутних військ

Українське сучасне мистецтво

Кацапське сучасне мистецтво. Дно пробито

Антивата

Наша песня хороша...

(***Мовою оригіналу***)

По ходу все уже в курсе, что 11 ноября в Данецком паханате будет очередная попытка легализировать марионеток кремля.

Немытые по накатанной в который раз будут создавать картинку «честных» выборов: толкучка избирателей, псевдоиностранные наблюдатели из пророссийских партий и мокшанских деятелей, прямые включения «фейковых» каналов.

Хлебанет, цены летят к звездам. Небольшой финт ушами, и ватное зрелище в данецких вымиратах обеспечат третьесортные звезды из рашки. Со сцены они пролепечут заготовленный спич, типа всё будет в огнях, рэспублика заживет и больше не надо будет ездить к Хунте за пенсией.

Но только затихнет музыка, на улицах останется грязь, нищета, безработица, разруха и забитые бюджетники, согнанные в избирательные комиссии дынырийцами под административным давлением и угрозами.

А в чем собственно то фокус?

А его нет. Все кандидаты помимо Пениса Душилина и лынырийца Пасечника являются чисто техническими пешками, дабы показать, что выборы максимально демократичны и главой любого вымирата может стать каждый. И если в Лыныры после кипиша и бегства Плотвы, Пасечник уверенно чухает и вжился в роль, то его дынырийский коллега-мммщик активно понтуется перед ватным электоратом под чутким присмотром кремлевских кураторов.

После переезда сельдмаршала Сашки в ад, курятинка в дыныры стала золотой, а обещать людям что-то надо. Вот и не сходит Дениска Петушилин не только с экранов лугандонии, но и москальских токшоу, пытаясь стать ближе к данецкому народу.

С этого цирка во всю орут в голосину бывшие союзники – беглый Ходаковский и народный губернатор Паша «дед Мороз» Губарев. И если первому культурно объяснили правила на первом дырявом блок-посту, завернув его обратно в рашку, то второй откровенно пытается укусить Суркова за хер.

Для ватной публики клепаются дешевые цирковые представления – то нежданчиком жена навароса пропадает – Пашка Губарев тут же строчит в Facebook гневный пост а-ля «на мою семью оказывают мощное давление».

Позиционируя себя как борца за счастье и свободу дынырийцев, народный губернатор Пашка Дед Мороз всея наваросии выступает с критикой в адрес нынешней власти в попытке выслужиться перед своими кураторами из москвы. Борьба за власть в рыспублыках – обычное желание защитить свой бизнес.

Не удивительно, ведь с началом оккупации, семье Губаревых достались не только вкусные должности в дыре, но и сеть продуктовых магазинов. Проиграть псевдовыборы – значит, лишиться всего.

Так что все мы на кануне грандиозного кипиша – пауки в банке с символикой общипанной курицы бьются за влияние чисто рассейскими методами, когда так называемых кандидатов запугивают, мочат в сортирах и так далее. Типа дают понять, смиритесь — здесь все порешали за вас. А как будут называться недореспублики, которых никогда не будет, – наваросией, дыныры или лыныры – не ваше собачье дело.

Людей в очередной раз нагло держат за лохов. При этом всем давно понятно – мммщика Пениса Душилина ждет такая же судьба как и его предшественника Сашку сельдьмарашала Захарченко, с которым сыграли злую шутку все те же кремлевские кураторы, взорвав главного сепара в кафе «Сепар».

Александр Курков

Усі ми солдати України, незважаючи на чини і ранги. Цей Бойовий бюлетень підготовлено саме для Вас. Нам важливі Ваші думки і переживання. Напишіть нам про це.
Ваші фотографії і статті ми опублікуємо у наступних номерах. Видання не комерційне. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
Наші контакти: ***e-mail: vspr22@ukr.net;*** **www.facebook.com /Бойовий бюлетень-350122962046015**